
Minneord

OSS IMELLOM

Tryggve Hauan døde i juni 2003, og en av de eldste legene i hans generasjon er borte etter et innsatsrikt liv.

Han var født i Hammerfest i 1909 og ble cand.med. i Oslo i 1936. Bortsett fra ett år som assistentlege ved Ålesund sykehus, var de første 12 år etter hans embetseksamen viet virksomhet i Nord-Norge. Krigen satte sitt preg på dette arbeidet, og krevde av ham en enorm og mangesidig innsats. 1939 – 43 var han distriktslege i Finnmark (!), 1943 – 44 i Kjøllefjord, 1945 – 48 i Tromsøysund, og samtidig var han fylkeslege i Troms 1946 – 48. Det var opplevelsrike år. Evakueringen av Finnmark gav ham så sterke inntrykk at han senere nødig ville inn på det i samtaler.

Fra 1948 – 50 var Hauan knyttet til Helsedirektoratet, først til tuberkulosekontoret, deretter som konsulent. I tiden 1953 – 63 var han visegeneralsekretær i Den norske lægeforening, de siste to av disse årene hadde han permisjon som konstituert direktør ved Rikshospitalet. 1962 – 67 var han overlege ved Helsedirektoratets sykehuskontor og 1970 – 77 direktør ved Rikshospitalet.

Tryggve Hauans rike erfaring fra offentlig virksomhet gjorde at han ble brukt i en rekke utvalg og styrer, blant annet ved Haukeland Sykehus, i plankomiteen for universitetslokalene i Trondheim, i Statens sykehusråd, i styret for Sophies Minde og i Spesialitetsrådet.

Han innehadde Deltakermedaljen, Krigsmedaljen og fikk i 1975 Samarbeidsprisen.

Som kullkamerater var vi venner i 70 år, og i nesten 60 år var vi medlemmer i en legekubb som ble startet i 1943. Vi satt også sammen i Statens sykehusråd.

Når man var sammen med Tryggve Hauan, kjedet man seg aldri. Han hadde et bredt interessefelt og rike faglige og menneskelige erfaringer. Hans glede ved å sette saker på spissen ble ofte til livlige diskusjoner. Den unisone enighet var ham alltid suspekt, og han gav gjerne bevisst uttrykk for synspunkter som var på kanten av det urimelige for å sette farge på debatten.

Tryggve Hauan hadde fransk artium og var frankofil hele sitt liv. Hans litterære interesser fikk stor bredde, men dessverre ble lesing de senere årene hemmet av en progredierende maculadegenerasjon.

Alvorlig sykdom og smertefullt tap tynget de siste årene av hans liv. Men hans ånd var klar, og i samvær med ham kunne hans gamle jeg glimte til med gnister av humor.

Vi som kjente Tryggve Hauan ble glade i ham, og vi er takknemlige for de mangfoldige gode minner og for hans trofaste vennskap.

Axel Boeck Aubert, Gjøvik

Publisert: 28. august 2003. Tidsskr Nor Legeforen.

© Tidsskrift for Den norske legeforening 2026. Lastet ned fra tidsskriftet.no 12. juli 2026.